

Виходити во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы
кромъ рускихъ святъ) о 4-й год. попол. Литор. додатокъ
„Бібліотека найзанам. повѣстей“ виходить по 2 печат. ар-
кушъ кожого 16-го в поспѣлого днія кожного мѣсяця.
Редакція, адміністрація і експедиція підъ Ч. 44 улиці
Галицька.
Всі листи, посылки і рекламації належить пересыпать
підъ адресою: редакція і адміністрація „Дѣла“ Ч. 44 ул.
Галицька.
Рукописи не звортаються толькож відповідно засторо-
женю.
Поодиноке число стоять 12 кр. а. в.
Оголошення приймаються по цінѣ 6 кр. а. в. бѣдь однож
отрочки початкові.

Реклаамації на початковій вольній бѣдь порта.

Предплату належить пересыпать франко (найлучше

почтовими перевозами) до: Адміністрації часопису „Дѣло“

ул. Галицька, Ч. 44.

ВП. Читателів въ Россії просимо ма-
ти на увазѣ, що въ вимовѣ ю—ji, ю, ю—i, и (въ
серединѣ і на кінці слівъ)—ы, и (на початку
слівъ і по самогласнихъ) = i, ю (на початку
слівъ) = ві.

Ось 1 (13) жовтня Експедиція для льві-
вскихъ П. Т. Предплатниковъ уряджена
въ льокали Адміністрації, при улиці Га-
лицької ч. 44 на 2 поверхѣ і тамъ лише
було „Дѣло“ підъ видається.

Съ днемъ I (13) жовтня розпо-
чинається IV. четверть року. Просимо П. Т.
Предплатниковъ поспѣшити съ надослан-
ніемъ дальшої предплати, щоби не зайн-
шла перерва въ видацтвѣ.

Рѣвноож просимо о надосланьї за-
легостей тихъ П. Т., котримъ предпла-
та скончилася вже давнійше, бо мы
мусимо вѣдь наші видачки платити го-
товкою.

Ново приступаючій П. Т. Предплатники
„Бібліотеки Найзанам. повѣстей“ дѣстанутъ
даромъ початковій аркушъ (1—8) розпоча-
тої повѣсти „Фромонть молодшій і Ріслеръ
старшій“.

Finita la comedia —

виборъ п. Онишкевича, при котрому надпри-
роднимъ чудомъ голосували навѣтъ повѣщель-
ники, і котрій зъ доказовъ рускихъ пословъ
буль безперечно найнелегальнійшимъ зъ всѣхъ
виборовъ, — бѣльшість соймова узнала ва-
жній! За неважностею голосували майже
лишь самі рускіи послы.

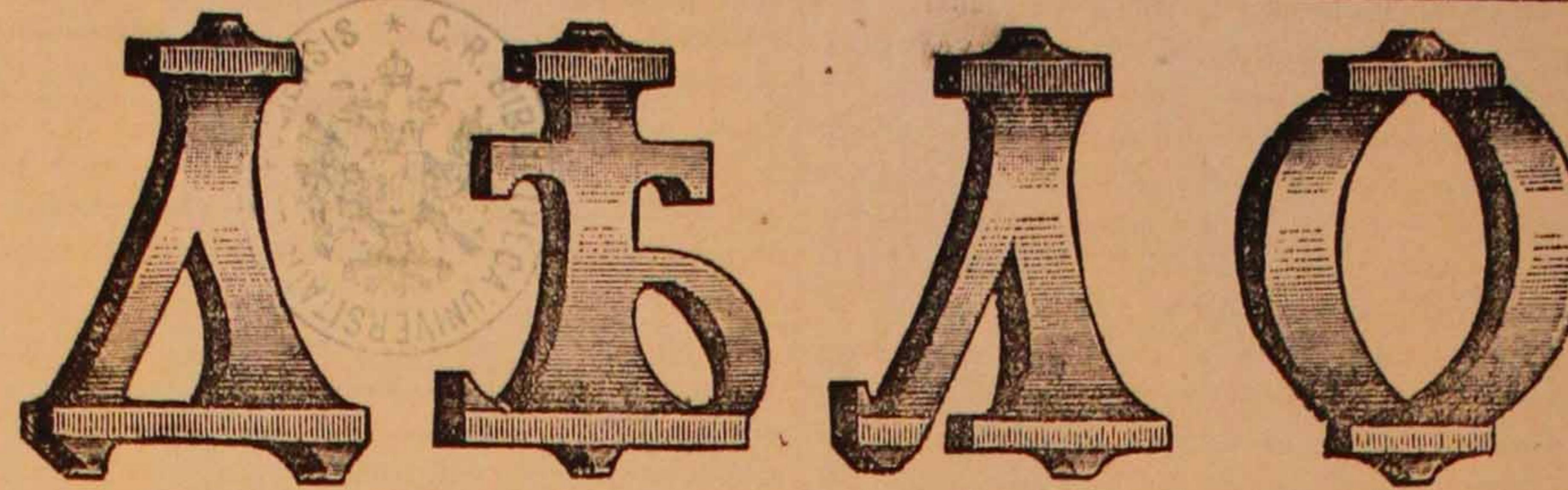
Не помогли нѣчого незбитій цифровій до-
казы посла о. Сѣчинського, опертій на самихъ
актахъ виборчихъ, не помогли нѣчого накли-
куванія нашихъ пословъ до справедливости...

Ц. к. староста рогатинський въ справо-
зданію своєму о слѣдствѣ, выточеному въ на-
слѣдство протесту рускихъ виборцівъ, зая-
вивъ, що переслухавъ лиши тихъ жючихъ
виборцівъ, котрій не голосували, а они зая-
вили, „що голосували“. „Свѣдківъ — пише
п. староста — ізъ якихъ я не уважавъ по-
требнимъ переслухувати, бо „uchwyciem
gadzey sprawy“...

О. Сѣчинський, звертаючись до польської
бѣльшістії соймової, сказавъ сї слова: „Без-
сторонній чоловѣкъ мусить здумуватися, якъ
могло ц. к. намѣстництво не звернути ц. к.
старостѣ того спровадання съ паганою. Му-
симо утвердитися въ пересвѣдченю, що кра-
ковський „Czas“ написавъ правду, приписуючи
голову заслугу при „здобуваню довѣрія мѣжъ
селанами черезъ шляхту“ высокопоставленої
особѣ зъ ц. к. адміністрації краю (п. Леб-
леви. Ред.). Папове, не забувайте, що въ
здоровії організмъ конституційній все од-
ною стороною — правительство, а другою —
народъ; одна сторона дас, а друга бере, але
толькож тое іде въ пожитокъ, що виборене.
Фірма кандидатуръ „grzadowych“ добавала вамъ
въ „здобуваню довѣрія“ уроку, а може буда-
ти підпорю вашого хиткого становища, — але
то покостъ, підъ котримъ і въ здоровії
тѣль виїзудеся гніль.“

Про другого кандидата „grzadowого“,
котрый має честь засѣдати въ соймѣ, про п.
старосту Лукасевича зъ Богородчанъ сказавъ
п. Антоневичъ: „Староста зъ Богородчанъ ка-
завъ замкнуту підъ якимъ малозначущимъ по-
зоромъ селинива-виборца, що не хотівъ го-
лосувати на него. Такій староста повинний за-
сѣдати не на крѣслахъ соймовихъ, але на
тѣль обжалованыхъ!“

А. п. Львінський, котрого промову ви-
кликала безтолкова бесѣда о. Ковальского,
сказавъ мѣжъ іншимъ: „Поляки ведуть су-
противъ насъ нині ту же саму тактику, що
передъ двѣстами лѣтами. Тогда мусівъ гетьманъ
Богданъ Хмельницький явився съ войскомъ
козацкимъ передъ брамами Львова, щоби отвер-
нути подобне насилие Польщѣ...“

Предплата на „Дѣло“ для Австроїї:	для Россії:
на пільний рокъ	12 зр. на пільний рокъ . . . . .
на півъ року	6 зр. на півъ року . . . . .
на четверть року	3 зр. на четверть року . . . . .
съ дод. „Бібліотеки“:	съ дод. „Бібліотеки“:
на пільний рокъ	16 зр. на пільний рокъ . . . . .
на півъ року	8 зр. на півъ року . . . . .
на четверть року	4 зр. на четверть року . . . . .
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на пільний рокъ	15 зр.
на півъ року	7.50 зр.
на четверть року	3.75 зр.
съ дод. „Бібліотеки“:	на самъ додатокъ:
на пільний рокъ	6 зр.

Для Западнїї, окрім Россії:

на пільний рокъ	15 зр.
на півъ року	7.50 зр.
на четверть року	3.75 зр.

Польска соймова бѣльшість видала
всѣ тѣ речи не стараючися вдуматися въ ихъ
значеніе, а голосувала після ухвалъ запав-
шихъ въ клубахъ...

Голосованье се має для насъ велику
вагу. Оно намъ богато говорить, богато насъ
учить. Нерозумнимъ і недозрѣлымъ полі-
тично мусівбы бути той народъ, що въ бор-
бѣ съ противникомъ покладавъ на якусь его
благородність на якесь чувство справедли-
вости, — а не працювавъ і пробою не вы-
диравъ у него на кождомъ кроцѣ свое на-
лежне право...

Открите писмо

до 6. Ексц. намѣстника Галичини.

Ваша Ексцеленція!

Понеже громада Куликівъ на дотеперъш-
ній бевчислений жалоби, вношеній противъ
вѣдата Павла Дыновскаго і его сына Олексія,
писаря громадскаго въ Куликівѣ, якъ до ц. к.
староства въ Жовквѣ такъ і до ц. к. намѣст-
ництва во Львовѣ по причинѣ ріжного рода
надзуржити въ урядованю поповненихъ і въ
сказанихъ жалобахъ докладно вычисленныхъ
жадно отповѣди не одержала, а оба вгаданій
урядники автономичній якъ обкрадали громаду,
такъ і дальше обкрадають і би на кождомъ
кроцѣ нищать, о чѣмъ найлучше сафдичить
а кѣ обжалованія, внесений противъ
нихъ черезъ ц. к. прокураторію дер-
жавну, — для того запытуюмо публично на
сѣмъ мѣсці, чи Ваша Ексцеленція зволить
вже разъ наказати ц. к. старосту въ Жовквѣ,
щоби не кажемо вже для добра громады а
взглядно краю і державы, але для ратовання
власної поваги і правительства, на підставѣ
покликаного акту обжалованія усунуло бѣдъ
урядованя вгаданыхъ функціонарѣвъ громад-
скихъ і тымъ способомъ дало доказъ, що съ
ними не солидаризуєся, якъ се до теперъ бу-
вало.

Въ кінці заявляемо, що въ короткому
часѣ наступить обширна публікація всѣхъ
надзуржити сповненыхъ загаданими злочинці-
ми на шкоду громады, до публичного оцѣнення,
а чей же разъ доборемося справедли-
вости, бо вѣсмо пересвѣдченій, що рука спра-
ведливості всякої досягне якъ не теперъ то
бодай въ четверть.

Рѣвночасно упрашаемо всѣ часописи якъ
рускій такъ і польський, въ котрихъ ще право
і права знаходять пошанованье, о повторенії
за „Дѣломъ“ сего письма.

„Турецка“ рада повѣтова.

(Образець до мілої фразы „Polnische Wirthschaft“).

Дописъ зъ Турки*).

При класованію брного поля і сїножатей
винаходили звичайно въ кождомъ селѣ ку-
сень поля вадрцевого, найлучшого; та въ „ту-
рецкому“ повѣтѣ брали звичайно капустянку —
і після того переводили цѣлі класованіе. Якъ
бы тымъ способомъ хотѣть кто оцѣнити цѣлу
автономію нашу въ цѣлій Галичинѣ — то не
булобы іншого выходу, якъ нашъ повѣтъ ту-
рецкій взяти за вадрцевий і після того можна
жнабы дальше класификувати доброту і вар-
тостъ цѣлої автономичної Галичини. И на
дѣлѣ, нашъ повѣтъ дотычно автономії — чи-
ста капустянка. Якъ у насъ удаются величезні
головы капустянки на полі автономії, які
твѣрдї — то поглядати. Но не досить на тѣмъ,
що нашъ повѣтъ съ свою почвою капустяною
і съ своими величезними головами капустя-
нными есть дотычно доброты поля автономич-
ного вадрцевого, не досить, кажу, на тѣмъ, —
у насъ бо і господарує на тѣмъ поля вадр-

цево. У насъ доведено ту ю автономичну капу-
стянку до нечуваної продуктивности, а то все
посредствомъ штучно автономично-польського
навозу.

Разъ пытає мене одинъ Нѣмчикъ: „Sie,
woher haben sie diese Phrase „musterhafte polnische
Wirthschaft“ genommen?“ Я троха призадумався,
а въ кінці кажу, що певно Нѣмчикъ усунували
ту фразу на підставѣ господарки въ нашомъ
повѣтѣ „турецкому“. Нѣмчикъ, знаючи нашу
повѣтъ добре, каже: „Na, was denken Sie
nach? — gewiss vom hiesigen türkischen Bezirke!“ Но але я яко турецкій обыватель вже
въ тѣмъ разѣ єгоистъ, бо знаю добре, що ту фразу „polnische Wirthschaft“ скоче не одинъ
жюючій по іншихъ повѣтіахъ автономичнихъ
въ бѣтамъ дедукувати і я увѣреный, що кождий въ тѣхъ смртельниківъ буде въ тѣмъ
разѣ єї повѣтъ величati и факты наводiti, але най говорить кто що хоче, я сто разъ
скажу, що фраза таї походить въ нашого по-
вѣтіа. Алежъ бо я знаю, що Вп. читатель разъ
яко той невѣрный Тома не повѣрить підбі-
ннымъ ваявленямъ бѣзъ „фактівъ“, по друге
Вп. читатель єсть въ природы дуже цѣкавий
довѣдатись о той вадрцевой автономії турец-
кої, а особливо на чѣмъ таї вадрцевѣсть основується, а по третє, що я не потребувавъ і
гр. Голеваскому і цѣлій сметанѣ шляхотскїй
въ окрема кождому въ чотирь очи наводити
„факты“, для того я хочу все прилюдно во у-
слышаніе всеси веленої видалити. Кажу
отверто, що колибѣ я знаю, що ц. к. проку-
раторія не знетерпливите дописю „бѣть Тур-
ки“, якъ то звичайно буває, а редакція „Дѣ-
ла“ скоче такъ много о автономичній турец-
кої штучнѣмъ навозѣ печатати*), — то я не
то що заспокоївши цѣкавѣсть кождого ажъ до
съїта, але мѣгбымъ легко і пересытити... Зѣ
взгляду на нетерпливѣсть ц. к. прокураторії
і зѣ взгляду на ненаситнѣсть духову Вп. чи-
тателя я мушу держатись нѣмецкої вадады:
„in der Enthaltsamkeit liegt der Genuss“ і для
того тымъ разомъ буду служити невеличкимъ.

Якъ всюда, такъ і въ турецкому повѣтѣ
на чолѣ автономії стоить рада повѣтова ту-
рецка. Таї рада не єсть того фасону, що інші
ради въ краю. Для ради повѣтової турецкої
существує якась таємнича устава, о котрой
нѣкто та не знає. Въ іншихъ радахъ повѣт-
овыхъ єсть головою всего презесь тої ради, а
въ турецкій радѣ — возвіній ради повѣтової
єсть „totumfaçkii“. И дѣйстно, въ честь того
возвінія кождий мусить сказати, що майже
виключно на вѣмъ спочиває цѣлій дѣловодство
автономичне, а тоє твердить і самъ ц. к. ста-
роста въ Турцѣ. Той возвіній підбінний до
того старого якого кургана або старовінного ду-
ба: бѣнъ много може розповѣсти о той вѣчній
турецкій радѣ повѣтової, а то просто для
того, бо бѣнъ урядув яко возвіній при радѣ пов-
ї турецкїй бѣть 12 вересня 1866 року. Зѣ кого
далше таї ради пов. складався, того нѣкто въ
свѣтѣ не знає: анѣ „Плематизмъ краївъ“
того вѣрно не скаже, — хиба той возвіній.
Складъ ради пов. турецкої не зміняється нѣ-
коли анѣ выборомъ новымъ, анѣ выборомъ
доповнюючимъ, а хочъ вже дуже много тѣхъ
вѣковихъ, давніхъ раднихъ вимерло, много
переселилося въ інші країни, — то таки она
пона вуществує і урядув! Дѣйстно чудо!
Разъ запытався я того „totumfaçkого“ возвінія,
якъ то властиво дѣється тоє чудо, що ради
одинъ умирають, а другій переселються, а ради
пов. бѣнъ жадныхъ выборовъ повна дѣйствує.
Возвіній на те пытанье сердечно засм

Иде вдій до турецкої ради пов., застає тамъ дѣль ради повѣтової до виѣду краевого. Той ради, здається менѣ, вдій вже не усухає. Понеже той рекурсъ колька-аркушевый не бувъ оstemplёваный, — то буде досыть значна кара стемплёва, якъ се вже на аркушахъ и занотоване. Звѣй сукна потягненый у вдія екаекторами и заставленный у жида, бутвѣ въ коршмѣ — и не знати на якій конецъ все то вийде. Коли въ ц. к. староствѣ и въ радѣ повѣтової турецкої довѣдались о рекурсѣ громады Ломиньской до ц. к. намѣстництва, — якось заразъ приїхавъ п. инспекторъ добрѣ въ Ломину, узнавъ дорогу доброю и екаекторы пішли собѣ во свояси. Кто, коли и якъ буде платити тыхъ близъко 100 зп. екаекторамъ за нѣчто, — не знати. А що, не хороший фактъ господарки турецкої ради повѣтової? А яка дивна вязь тои ради повѣтової съ ц. к. староствомъ!

Въ польскихъ часописяхъ можна було вчитати майже вѣкъ мѣсть и мѣсточокъ дписи, якъ тамъ святкували память Собеского. Зъ Турки не достерѣгъ я нѣякои споминки въ газетахъ. А пѣкава рѣчъ, що турецкий повѣтъ съ тымъ фантомъ зробивъ? Рада повѣтова асигнувала триста (300) зп., щоби почтаръ п. Брысевичъ прибравши собѣ чотирохъ шляхтичвъ ходаковихъ єхавъ до Кракова и тамъ положивъ вѣнецъ на гробъ Собеского. П. Брыс. спровадивъ до Турки на означений день чотирохъ шляхтичвъ. Таї наша шляхта ходить дома при господарствѣ въ ходакахъ, а до мѣста іде въ чоботяхъ. Такъ тіи шляхтичвъ прїшли до Турки въ чоботяхъ, но на розказъ п. Брысевича и за грошъ даний имъ въ касы повѣтової мусѣли собѣ покупити ходаки — и лишивши чоботы въ радѣ повѣтової повзувалися въ ходаки и такъ єхали до Кракова. П. Брыс. купивъ собѣ уbrane въ тыхъ грошей. Якъ одному бойкови оповѣдали, що за 300 зп. грошей повѣтової єхали тіи шляхтичвъ съ п. Брысемъ до Кракова, що посправляли собѣ одїння и ходаки, — то бойко розгніваний до крайности каже: „А то кервицю нашу розмѣтую!“ Въ мѣстѣ Турцѣ въ той день стрѣляли, пили, єли а въ кінці и билися, а все за повѣтової грошей. Найбільшу комедію показувавъ въ себе нѣкій Батицкій, провизоричний директоръ школы въ Турцѣ. Вже и жиды смѣялися въ него. Той п. Батицкій подавався недавно на завѣдателя до криминалу, а въ кінці: „Ja was nauczegoz goszu!“ Ну, ти-ху; чекають всѣ, що дальше буде. Ажъ ту бути, за колька днівъ приходить въ ц. к. староству ще два екаекторы съ палетами по гульденови денни, и то вже до самого вдія. Ти два сївжкі екаекторы сходяться съ двома давнійшими и сунуть до хати вдія, не застають его дома, беруть силою-мѣцею сукно его въ вартости 30 зп., тягнутъ до жида, заставляють и починають єсти и пити на конто своги плати. П. делегатъ смѣється и затирає руки, що „mudiow gogum исчу“. Вдій иде до Турки до п. старосты ще разъ, жалуясь на сампередъ на неприличне трактуванье его особы въ письмѣ адресованому до него яко начальника громады, представляяше дальше, що се выглядає на нечуване наслів съ тими екаекторами, просить у все те вгланути, а злуюсунути. П. староста вислухавши цѣлу рѣчъ, зложивъ руки на груди якъ до молитви, тай каже: „Na, czlowieczku, ja temu nic nie winien. To rada powiatowa ѡдала до Іѡнnej jeszcze dwóch ekzekutorów i ja musia³ dać! Czòj ja temu winien!“ Иде вдій до турецкої ради повѣтової и робить представленье, а тамъ п. Брысевичъ и п. инспекторъ кажутъ: „A co, dobrze wam teraz? My was nauczysz, kogo masie słu-chać: czy swego ksiêdza, czy kogo innego. Niech wam teraz ksiêdz pomoże!“ Бѣдный вдійко вертає въ Ломину, скликає раду громадську. Рада ухвалює, щоби написати о томъ всѣмъ до ц. к. намѣстництва. Писаръ описує все доказано и то на дѣї руки: одно писмо шле громада просто до Вис. д. к. намѣстництва, друге таке слово въ слово такожъ до Вис. ц. к. намѣстництва, але черезъ ц. к. староство въ Турцѣ. До того письма посланого просто до ц. к. намѣстництва долучавъ вдій дѣї прилоги: наказъ п. делегата, щоби ему дати 10 зп. и наказъ, силою котрого послѣдній 2 екаекторы були прислані. Ти оба письма подані булище 11 л. серп. с. р. На письмо послане впростъ до В. д. к. намѣстництва нема до пынѣ нѣякои отповѣди и жадно чутки. А письмо послане такожъ до ц. к. намѣстництва черезъ ц. к. староство, звернули п. староста вдію съ поученiemъ, що той рекурсъ належить внести черезъ вы-

то хоронимо, перетворюється на всякій лады и переклады такъ, щоби наконецъ або нашого обряда або нась Русиновъ, яко справдешніхъ Русиновъ, на свѣтѣ не стало.

Отъ, щоби Вамъ дати на то гдеякій доказы, наведемо въ мисійної практики патрѣвъ езуитовъ въ Рудѣ Лѣсеній слѣдуючій правдивій факти.

Въ самомъ початку мисії парохъ Руды Лѣсної и Лаврикова, авѣстный о. Тадей Минчакевичъ, запровадившій першій у себе тую езуитску мисію, накладавъ тымъ-же своимъ гостямъ, тремъ патрамъ езуитамъ, въ своїй церквѣ уроочистымъ способомъ рускій епитрахилѣ. — Фактъ се здався малозначный и недостойный будто серіозної згадки; однакожъ той фактъ показається въ іншому — истинно ужасеномъ — видѣ тому, що въ церковныхъ установахъ нашихъ знає, що виключне право

„налагання епитрахила“ має єдино „архієрей рукополагаючій пресвите-рівъ“.

Годѣ и подумати, щоби о. Тадей Минчакевичъ того правила нашої церкви не знати; но не легко и то припустити, щоби днівъ се правило важився нарушити въ власної свої побудки и волї, а скорше можна бы домышлятися, що побудка и воля ішли ту буть тыхъ гостей єго, котрі може установити нашої церкви не знали (?) и котримъ власне много на томъ залежало, щоби они яко чужї посередъ Русиновъ въ рускій ихъ церквѣ являлися въ рускихъ епитрахилахъ.

Но тутъ скажете: се только домыслъ и не знати, що противъ руского устава больше согрѣшивъ, чи о. Минчакевичъ, чи патри езуиты? — Най буде и такъ; а все таки признасте, що такого очевидного нарушения установъ нашої св. рускій церкви не було; лучилося, еслибы мисію въ Лавриковѣ були отпраявляли свои рускій священики.

Але друга „новизна“, прямуюча туда, куди веде дорога до „извращенія“ нашого руского обряда, а о котрій хочемо тутъ гдѣщо розповѣсти, — тая друга новизна вийшла и на дѣлѣ перевелась не отъ о. Минчакевича, но простѣсенько отъ запрошенихъ черезъ него на ту мисію патрѣвъ езуитівъ.

Ото тіи патри езуиты привезли съ собою до Лаврикова кромѣ медаліківъ и амулетівъ розличного рода ще и друкованій стишокъ підъ титуломъ „Згадка о мисії“, котрій не ино межи нарбдъ нашъ въ многихъ примѣрникахъ роздавали, але и съ напівомъ якогось латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русиновъ не потверджений анѣ припоручений, складається въ колькохъ строфахъ підъ назвою „Зѣтхненъ“, и має на

цѣлі добратися вже не до самої сторони формальної, але і зъ напівомъ якогось

латинського рожанця въ Лавриковській церквѣ старалися запровадити. Стишокъ той въ видѣ молитвенної пѣснѣ, отъ нѣякої власти духовної для нась Русин

о пожичку 50.000 зр. на будову касарнъ ухвалила палата переказати выдѣлови кр. доувзглядненя при роздаваню пожичокъ зъ фондбвъ, соймъ на тѣ цѣли призначенихъ. — При конци зложивъ п. Менцѣньскій до маршалкової булавы внесене, щобы соймъ завоззвавъ правительство, щобы въ цѣломъ краю обмежило число ярмаркбвъ и торговъ, въ большихъ мѣстахъ вyzначило два днї торговї, а въ меншихъ одинъ день въ тиждни. — Пос. Романовичъ поставилъ внесене, щобы выдѣль кр. предложивъ соймови проектъ колиціи пожарної. Се внесене пôдписали такожь послы-Русини: Романчукъ, Бережницкій, Ковальскій и Билинський.

XI. засѣданье дня 4 л. жовтня 1883

Зъ помежи отчитаныхъ петицій цѣкавѣйши:
Елизавета Кубійчукова, вдова по руск. священику
о запомогу. Бурса св. Іоана въ Дрогобичи о за-
помогу. Громада Дорнфельдъ въ справѣ утяжли-
вой манипуляції при платѣ податківъ въ правит.
касахъ. Гром. Лѣсбовцѣ о пожичку на будову
школы. — Кн. Романъ Чарторыйскій выступивъ
зъ комисіи конкуренційнои; на его мѣсце выбе-
рутъ другого. — Зъ порядку дневного мотиву-
вали свои внесеня: чос. Макъсъ о перенесеню
комнаты торговельной зъ Бродовъ до Тернополя;
п. Генцель о змѣну §§. 19 и 33 ординаціи вы-
борчой для громадъ; Меруновичъ о закладаню
для переступниківъ колоній р旤льничихъ и карно-
ноправляющихъ. Два перши внесеня отослано до
ком. адміністраційнои, а трете до ком. правничои.

Наступила верифікація вибору п. Мечислава Овишкевича въ Рогатынѣ. Референтъ выдѣлу кр. п. Петрушкій виѣсъ, щоби той вибѣръ узнати важнимъ. Прогивъ того виступили послы о. Сѣчипській, дръ Антоневичъ и Лѣнивській, воказували неправильности при той виборѣ и опираючись на цифровыхъ датахъ доказали якъ найяснѣйше, що абсолютну бѣльшостъ голосовъ доставъ дръ Алеко. Огоновскій, починенъ бути отже просто покликаний до сойму. По промовахъ рускихъ пословъ забравъ голосъ о. Титъ Ковальскій и, правду сказать, только скомпрометувався нею, а рускимъ послемъ пошкодивъ. Польскій послы осыпали „брава“ его беззвізної балаканинѣ о „братнїй милосши“. Въ загалѣ о. Ковальскій отогравъ тутъ дуже сумну ролю и не завидуемо ему тыхъ овацій зъ стороны польскихъ пословъ и дневниківъ. За внесенiemъ о. Сѣчинського було лишь кольканайцять голосовъ (мѣжъ тими голосъ Впр. еп. Сильвестра). Такъ отже его внесеніе упало, а вибѣръ п. Овишкевича бѣльшостъ польска узнала важнимъ!!

Потомъ отчитано четыри новій внесеня: 1) п. Енджееви ча змѣряюче до розширеня курсу горальництва (того Русинамъ треба ? !) въ Дублянахъ; 2) п. Старовейскаго, щобы выдѣль кр. разомъ съ правительствомъ урегулювали право брати шутеръ зъ рѣкъ публичныхъ; 3) п. Скалковскаго, щобы выдѣль кр. предложивъ на слѣдуючой сесії проектъ до змѣны ординациіи выборчои до сойму въ тѣмъ напрямъ, щобы посѣдатель малыхъ частинъ давнѣйшои посѣлости домінікальнои, не оплачуючий якоись мінимальной квоты безпогоредныхъ податківъ, не надавали права до вирильного голосу зъ куріи громадъ сельскихъ при выборахъ до сойму и до радъ повѣтовыхъ; 4) п. Хамца, щобы выдѣль кр., по-роузумѣвшись съ правительствомъ, предложивъ на слѣдуючой сесії проектъ уставы о „закладахъ працѣ“ при участіи скарбу державного для нашего пролетаріяту краевого.

XII-те засѣданье сойму отбуваеся сегодня.

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорська Монархія.

(Австрійско-угорска конференція цюва), ко-
трої задачею було приготувити матеріаль для
пертрактацій съ францускимъ правителствомъ,
покончila вже минувшого тыхдня свои працѣ и
подписала протоколъ нарадъ. Незабавомъ маються
розвочати пересправы въ Парижі, а міністер-
ство справъ заграницьыхъ виждає лишь речин-
ца зображення делегатовъ, котрый має визначити
француске правительство. Делегатами австрій-
скими мають бути іменованій бар. Кальхбергъ,
сев. Шукъ и дръ Штибраль, котрій заключать
заговоръ торговельний съ Францією на 3 роки.

договоръ торговельный съ Франціею на 3 роки.
(Для вытынчения трасы подъ желѣзницю
Стрый-Бескидъ) выслало министерство торговли
сими днями цѣлу колюмну техническихъ урядни-
ковъ. Работы вступитъ поступають сего року
много напередъ, бо на тую цѣль призначивъ
парламентъ въ р. 1883 лишь 100.000 зр. Будова
зачинеся на добрѣ доперва съ весною слѣдуючого
року. Позаякъ траса сей желѣзної дороги має
бути сполучена съ трасою желѣзницѣ Бескидъ-
Мункачъ, то австрійске министерство торговли
заѣдомило о працахъ приготавлюючихъ власть

(Выбръ послы до ради фержавнои) зъ курії Фідеїкомисовои въ Моравіи, що отбувся въ Бернъ минувшого тиждня, становить теперъ предметъ дуже живыхъ толкобъ, въ цѣлой австрійской особливожь нѣмецко-либеральнѣй прасѣ. Кандидовали

ЗАГРАНИЦЯ.

• **Франція.** Подорожь испанского короля до Парижа выкликала цѣлый рядъ не лишь немилыхъ але навѣть для самой Франція небезвѣчныхъ наслѣдковъ. Парискій скандалъ не только, что отчуживъ Францію вже и такъ мало прихильну Испанію але и давъ Нѣмеччинѣ явный доказъ, чого

она може сподѣватися отъ того народу, который не заколибася обезчестити впрочемъ прихильнаго ему монарху лишь за то, что принялъ почесть отъ правителя ворожего Франціи народа. Сей скандал потрясъ цѣлымъ теперѣшнимъ кабинетомъ, который ставоя мимовольною его причиною завзываютъ короля Альфонза до Парижа. Немало такожь звинивъ министеръ войны Тибоденъ, который подъ часъ прїезду короля держався оствентативно и боцѣ. Але не только заколибася цѣлый габинетъ, что въ найкоротшомъ вже часѣ можна сподѣватись, что настунить кризисъ, але навѣть становище самого президента Гревіо го есть нынѣ вже не певне. До сего причинилося дуже багато поступованье его зятя Вильзона, который въ своихъ журналахъ стараеся переконати демократовъ, будьтобы президентъ бувъ духомъ съ ними. Вильзонъ стараеся ще и въ другій способъ подкопати теперѣшний кабинетъ, спонукало Феррого зажадати отъ президента, чтобы зять его усунувся зъ публичнаго житя. Нѣтъ отновѣвъ Греви, что Вильзонъ яко посолъ ачайже може заниматися публичными справами впрочемъ онъ (Греви) не разлучится съ своею донькою, онъ посвятивъ свое житие республици, але на старость пай оставлять ему хочь его доньку. Ферри отказавъ на то, что онъ подъ такимъ условіями уступае, и по довгихъ переговорахъ заявивъ, что нозостане ще до скликанія палаты; на колибы палата высказалася противъ Гревіо го, тѣмъ усунеся до житя приватного. „France“ другій министерству противній журналы заявляютъ, что министеръ войны постановивъ не димисіоноватися.

Сербія. Нове сербоке мнистерство вже зложене. Мнистеръ - президентомъ есть Никола Кристичъ. Вже въ давнѣйшихъ рокахъ здѣшній Кристичъ рѣжній важнѣйшии державній становишъ и бувъ черезъ довшій часъ бурмистромъ въ Бѣградѣ. По димисії Гарашанина за князя Михайла обоймивъ онъ бувъ веденье мнистерства, а заиордованю сего князя стався онъ найщиршимъ прихильникомъ кн. Миляна. Кристичъ есть чоловѣкомъ дуже чеснымъ и справедливымъ, але прѣтѣмъ строгимъ и енергичнымъ. Министромъ справаграничныхъ именованый Милянъ Богичевичъ послъ при вѣденсьскомъ дворѣ. Онъ має бутъ великимъ прихильникомъ Австріи. Министромъ финансій есть Сиасичъ; министромъ будобудовъ полковникъ Протичъ, колишній адъютантъ короля; министромъ вѣйны полковникъ Петровичъ, а министромъ юстиціи, вѣроисповѣданія и просвѣтъ Пантеличъ. — Скущина вже зостала замкненна. На вчерашиномъ засѣданю отчитано два указы короля: одинъ именуючій предсѣдательство въ палатѣ и упovажняючій предсѣдателя палату открыти, а другій упovажняючій предсѣдателя палату закрыти.

Іспанія. Зъ Мадриду доносятъ, що коли королева іспанська показалася на балконѣ, народ повитавъ єй окликами: Най жіє король! Прочь с Францією и Французами! Передъ нѣмецкою амбасадою говошено честь Нѣмцямъ. Жандармерія прешкодила демонстрації студентовъ передъ готлемъ французского амбасдора. Король одержавъ богато телеграмбъ отъ европейскихъ пануючихъ съ увѣреннями симпатіи по поводу приключения въ Парижи. Незабавомъ має король одержати такоже адресъ францускои колонії въ Мадридѣ. — Въ Мадридѣ ходить поголоска, що рада министрівъ роздила надъ висланьемъ ноты до Франції по поводу демонстрацій въ Парижи и що редакція тихъ нотъ має бути уложена на засѣданю ради министрівъ, котре отбудеся підъ проводомъ короля. Парискій кореспондентъ лондонської „Times“ розговорювавъ съ іспанськимъ міністромъ внутрішніхъ дѣлъ, маркізомъ Вега де Арміго. Міністеръ признавъ, що онъ приватно розговорювавъ съ Бисмаркомъ, але що пѣчимъ не звязався ансъ Нѣмеччиною, апѣль съ якою небудь другою державою. Вправдѣ була бесѣда о іспанськихъ и нѣмецкихъ интересахъ, але кожда зъ окремого становища.

Болгарія. „Pol. Corr.“ доносить, що „собранье“ постановило роздѣлiti дѣловодство министерства вѣйни на чисто вѣйсковий и економичный отдѣль. Министеръ вѣйни буде на будучності вести лишь економичну адміністрацію безъ всякого впливу на вѣйскову организацію и буде заразомъ отповѣдати передъ палатою. Головне команда веде посля уставы самъ князь, котромъ приорученый штабъ генеральныи. Іонинъ не заживъ доси ще жадному министрови визиты, зате отвѣдавъ Каравелова, который повернувъ з

НОВИНКИ

— Въ повѣтѣ турчаньскому — якъ доносить намъ нашъ доносователь, — завязуеся политичне рускъ товариство „Народна Рада“. Статута для затвердженя послано 20 р. вересня до ц. к. намѣстніцства. Щасть Боже тому дѣлу! Одна рѣчь стоить дуже на завадѣ Русинамъ въ турчаньскомъ повѣтѣ, а именно тая, що въ Турцѣ нема мѣсця для бѣльшого зѣбраня. Суть, правда, двѣ салѣ дуже нехлюйнї, но якъ цѣла Турка такъ и тіи салѣ суть власностею жидовскою, а съ жидами турчаньскими не хоче ту нѣкто зъ Русиновъ мати дѣло. Щобы той невыгодѣ конецъ положити, измѣрили Русины будь-що-будь выбудувати свої „Домъ Народный“, где булабы отвѣтна сална зѣбраня, крамниця своя и читальня турчаньска. Есть надѣя певна, що тое намѣрене дѣло скоро

— Въ звѣстной спрѣвѣ „Братства св. Тадея въ Черновцахъ“ пишутъ намъ въ столицѣ Буковиньскої Руси: „Братство св. Тадея“ удаѣвалося кѣлька ра-

зовать до св. митр. Ординарията во Львовѣ съ просьбою о одобреніе статутовъ подтвержденыхъ Выс. ц. к. краев. правительствомъ въ Черновцахъ. Митр. Ординариятъ ставливъ одинакожъ все свои поправки, которыхъ принять было для Братства неможливыми, а на замѣты митр. Ординарията зъ дня 9 лютого с. р. (Ч. 86) заборонило и краеве правительство Братству уконституоватися. Противъ сего зарядженія правительства внесено представленіе до тоїжъ инстанціи, котра рѣшеніемъ зъ 31 марта с. р. (ч. 3473) Братству повторно отказалася. Братство внесло рекурсы до ц. к. министерства, а тое рѣшеніемъ зъ 30 червня с. р. (ч. 5373) заявило, что для его уконституованія нема нѣякои перепоны. Побѣдивши такимъ чиномъ всѣ перепоны, Братство церковне св. Тадея приступає въ сѣмъ мѣсяци до уконституованія и есть надѣя, что при числовой участіи интелигенціи и мѣщанъ, живо занимающихся спра- вами нашей церкви и народности, — вскорѣ развивъ свою пожиточну дѣяльність — и что теперь та- кожъ Свѣт. гр. к. митр. Ординариятъ львовскій и тутешный приходникъ безсторонно относится будуть до нашего Братства.

— Выдѣль филіи общества им. Качиковскаго въ Турцѣ устроюе дня 20 рус. жовтня (1 л. надолиста) с. р. вечеръ декламаторско - вокальный, сполученный съ танцями, а чистый доходъ призначеный на будову „Народнаго Дому“ въ Турцѣ. Той вечерокъ отбудеся згаданого дня въ Ломной въ галёвой сали дворской гр. Шамбора. Есьмо того увѣреня, що якъ тамтыми роками такъ и теперь той вечеръ выпаде якъ наилучше.

— До висвячення на священиківъ приступили дні 1 л. жовтня въ Перемышлі: 1. Володим. Козловскій, 2. Іванъ Лѣтынський, 3. Миронъ Лѣтынський, 4. Мих. Зубрицкій, 5. Іванъ Кипріянець, 6. Вас. Салагубъ, 7. Гервазій Царевичъ, 8. Георгій Жукъ,

(+) „Календарь товариства „Просвѣты“, той люби-
мый гость каждой русской хаты, друкуєся на 1884
рікъ и вже съ початкомъ мѣсяця листопада вый-
де зъ печати, буде розсылатися членамъ товари-
ства и продаватися по приступнїй цѣнѣ. „Кален-
дарь Просвѣты“ есть теперь безперечно найболь-
ше розширенимъ у насъ календаремъ, — и не
диво, бо зъ пôдъ умѣлои и зручнои редакціи п.
Василя Лукича выходить точнымъ въ части ка-
лендарской, богатымъ въ рожнороднїй информації
и цѣкавымъ а всестороннимъ въ части поучаю-
чой и забавнїй. Русини всякого стану и степени
образования находятъ въ „Календари Просвѣты“
отвѣтну для себе лектуру, а наше духовенство
має въ нѣмъ все пôдъ рукою типикъ церковный.
„Календарь Просвѣты на рікъ 1884“ перевыс-
шитъ объемомъ, внѣшною формою и содержаньемъ
всѣ дотеперѣшнїй календарѣ сего товариства. По-
бочь частей календарской, информаційной и типи-
ка, мѣститъ въ собѣ богату часть белетристичну
(повѣсти, поезіи), житіениси многихъ заслуже-
ныхъ Русиновъ, часть наукову и господарску.
Зъ помежи численныхъ ілюстрацій вызначаются
портреты Шевченка, Вол. Барвѣньского (хорошій
дереворытъ) и Лысенка. Въ загалѣ можна на пе-
вно надѣяться, що „Календарь Просвѣты на р.
1884“ знайде дуже шире принятіе мѣжъ всею
рускою публикою.

(+) „Нове Зеркало“, наша однока сатирично-политична часопись, представляєся въ дуже хоро-шомъ сбѣтлѣ. Смѣло а совѣстно вытикає слабій стороны нашого власного житя, чеше нашихъ слабодуховъ, каріеровичвъ, шкарадупниковъ, а зъ другои стороны безмилосердно, хочь такожъ совѣстно, иятує и высмѣває всякий нѣбы-натріо-тичній шоривы нашихъ „braci“ консервативній тра-диції шляхотскій, ихъ пассію до ювилея та всякого рода „фаерверківъ“, ихъ фарисейство, перфидію и злобу, ихъ глупоту и т. д. Нѣякій важнѣйшій фактъ зъ богатого въ выпадки нынѣшнаго нашего житя не пропустить „Нове Зеркало“, не оцѣнивши его по своему. А чинить тымъ велику прислугу загальному добру. На пр. якъ хорошо розобраний до ниточки ювилейній тор-жеоства польскій въ обохъ послѣдніхъ (5 и 6) чи-слахъ „Нов. Зеркала“! Якъ быстроумно зъплю-струувавъ п. К. Устяновичъ (въ 6 ч.) бесѣду маршалка „професора Николки“! Подобныхъ илю-страцій не знайдете въ нѣодній польской сати-ричній часописи. Для того поручаемо „Нове Зер-кало“ якъ найширшимъ кругамъ нашей читаючои

— Зъ Калуша доносятъ намъ, что тамошний ц.
к. урядъ податковый не хочетъ священикамъ вы-
плачивати пенсіи въ пополудневыхъ годахъ у-
рядовыхъ. Черезъ тое нараженій священики зъ
дальшои окрестности бѣтъ Калуша на великий стра-
ты. Чи урядники для настъ, чи мы для урядниковъ?

— Совѣтъ „Народнаго Дому“ уко~~ж~~въ вже прибудованье новои части дому на помѣщенье воспиталища Василіянокъ во Львовѣ, при ул. Стрыйской. Се прибудованье складається зъ четырохъ пристройныхъ комнатъ и коштує надъ 8000 зр.

— Шкода зроблена диками. Позаякъ дуже часто случается, що дики чи то зъ паньскихъ чи камеральнихъ лѣсбъ робятъ нашимъ селянамъ великий шкоды, то подаємо тутъ одинъ фактъ, который доказує, що селяне мають право домагатися заплаты за пошкодованье. Рѣчъ малася такъ: Въ лѣсахъ гр. Евг. Книжного въ Ніскомъ розмежилися були дики и робили страшний шкоды на грунтахъ сусѣднихъ селянъ. Селяне внесли жалобу до староства, а сей перекопавши, що двръ самъ заказує лѣсной службѣ стрѣляти дики и щадить приховокъ, оцѣнило шкоду и засудило двръ на заплаченье шкоды селянамъ. Двръ рекурсувавъ до намѣстництва а ее опираючись на патентъ зъ 1786 р., который каже, що звѣрину въ замкненыхъ звѣринцахъ ховати можна а нозъ сми

